

LECTURA

Sarau a la CUINA

Quan va arribar l'hora de dinar, a la cuina no hi havia ningú que no estigués preparat:

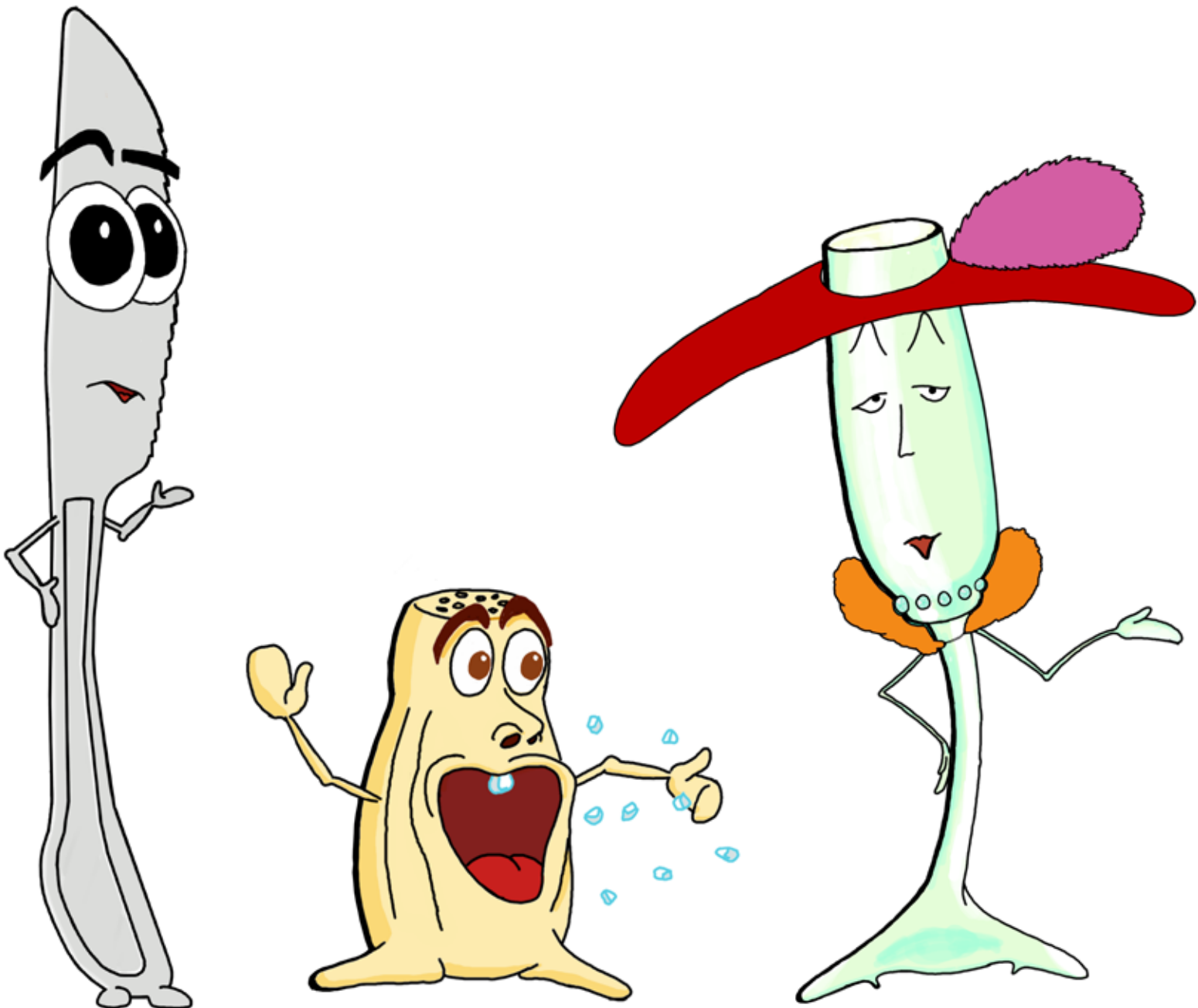
- Un, dos, tres, a dalt! -va cridar el plat a la cullera, el ganivet i la forquilla, que hi pujaven sempre a sobre per fer el viatge fins a la taula.

El got i la gerra ja estaven llestos. Els dos despertaven l'admiració de la resta, perquè formaven un equip perfecte. El moment de servir el vi era molt complicat, i havien de coordinar-se molt bé per no tacar la taula, que era molt delicada. Encara que per protegir-la ja hi havia les estovalles i el seu company, el tovalló:

- No permetrem mai que cap taca se surti amb la seva!, cridaven. I la taula somreia, agraïda.

I la taula somreia, agraïda.

Com veieu, tots els utensilis són importants i necessaris, tots es complementen i treballen junts en harmonia. Però les coses no sempre havien estat així... No us ho creieu? Doncs us contaré el que va passar el dia en què tot va canviar:

Aquell matí, a la cuina, s'havia encès una gran picabaralla. Els utensilis discutien sobre qui era més important. La forquilla, que sempre estava punxant, va parlar en nom dels que es creien essencials:

- Nois i noies, vosaltres feu bé la vostra feina, però nosaltres som més importants, ho heu de reconèixer. Vosaltres serviu per ajudar-nos, i sense nosaltres no podríeu fer res.

La cullera de seguida va contestar:

- Això és una ximpleria. Tothom sap que nosaltres fem la nostra feina igual o fins i tot millor que vosaltres, i que si algú faltés algun dia aconseguiríem substituir-lo sense que ni es notés.

El ganivet, indignat, la va tallar ràpidament:

- La nostra superioritat està científicament demostrada! Per això seguirem sent nosaltres els qui manem sobre la coberteria i la vaixela a l'hora dels àpats!

La gerra, en la posició que prenia quan s'empipava, amb les mans a la cintura i mirant-lo fixament als ulls, li va dir:

- Això caldrà veure-ho! Quan vulgueu us demostrarem que ens en podem sortir sense vosaltres!

El got, encara que era bastant tímid, es va omplir d'orgull i també va parlar:

- Sabeu una cosa? Mentre no accepteu que nosaltres som més importants ens negarem a anar a taula i a veure què feu sense nosaltres!

- Això, això! -van cridar els altres "importants".

- Haureu de suplicar-nos que tornem! -va dir el plat.

- No n'estigueu tan segurs -li va contestar la cullera.

Els "importants", molt pretensiosos ells, es van tancar a l'armari a esperar i observar el que passava.

El saler, amb la seva gràcia habitual, va comentar:

- Ja veureu que malament ho passen aquests mindundis a l'hora de dinar. I a sobre hi ha rostit! Potser, la cullera, que té tant de cap, convenç la carn perquè es talli sola!

- Ha,ha, ha, ha, van riure tots.

La veritat és que els altres estaven força preocupats. No els agradava aquesta situació, però havien de demostrar que eren igual de valuosos.

Es van reunir per organitzar-se, i entre tots van anar trobant solucions al problema:

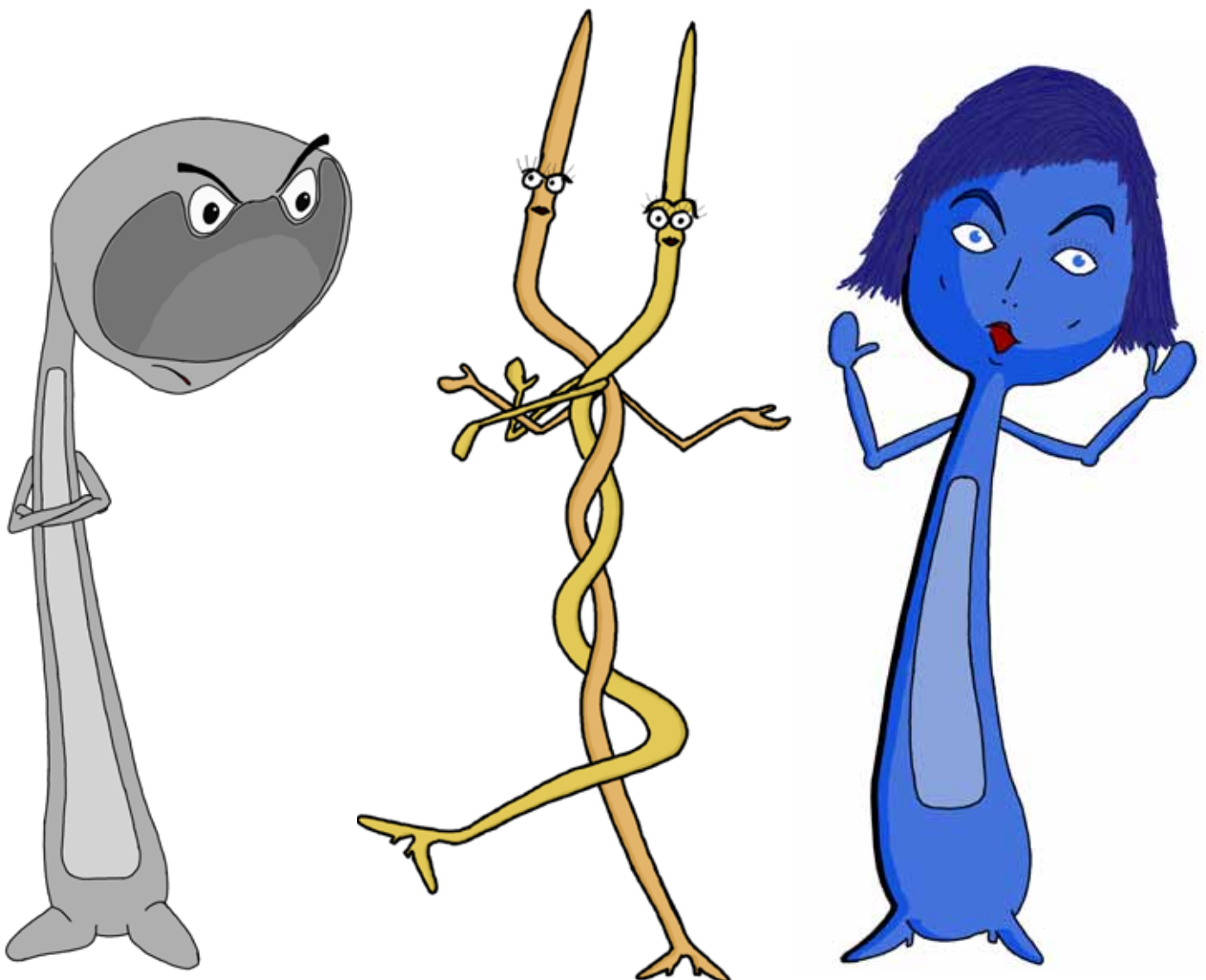
Les primeres a presentar-se van ser dues broquetes que estaven molt unides, i que van dir que podien fer perfectament el treball de la forquilla.

La safata es va portar l'escudella per substituir el plat, i uns quants tovallons es van unir per formar unes grans estovalles. Fins i tot una terrina molt coqueta es va presentar per substituir el saler.

- Noies, comteu amb mi per a la beguda -va dir, presumida com sempre, la copa. O per ventura heu cregut que la que és fina i elegant només serveix per als dies de festa?

Just en aquest moment va aparèixer la navalla, que amb la seva afilada llengua va dir:

- Jo no sóc tan fina, però encara que sigui de pagès podré substituir el ganivet!

Quan l'endemà va arribar l'hora, el dinar va anar desenvolupant-se sense cap problema. Els "importants", des de l'armari, esperaven impacients que alguna cosa sortís malament... i tant van esperar que van desesperar.

Les estovalles, que eren les més intel·ligents, van ser les primeres a parlar:

- Nois, no veieu que estem fent el ridícul? Hem de reconèixer que ens hem equivocat! i va sortir de l'armari per anar a la taula.

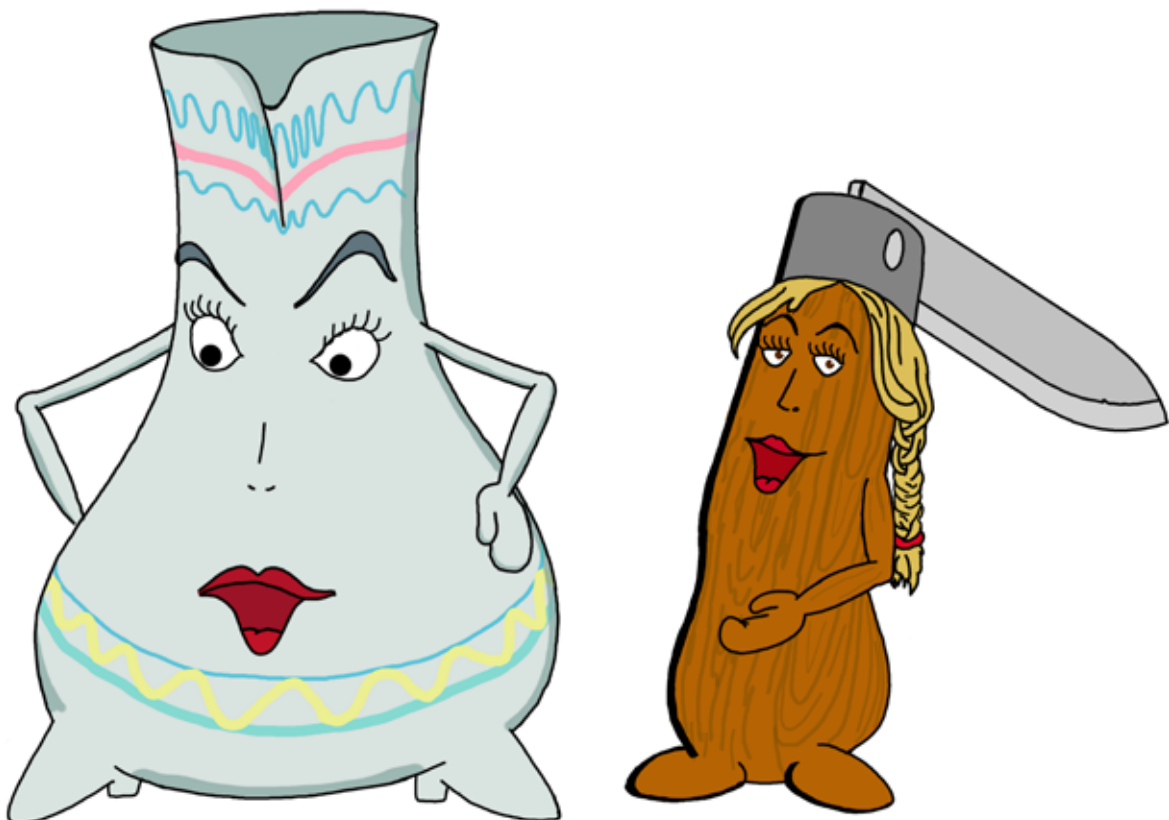
La forquilla, punxada en el seu amor propi, va haver de reconèixer que els altres havien aconseguit tirar endavant l'àpat, i que ells no eren tan indispensables com es pensaven.

L'undarrerel'altre, van anar sortint, excepte el cullerot, que s'obstinava a unir-se als altres. Fins que la sopera li va dir:

- Vine aquí, capsigrany!, que ningú no serveix la sopa com tu. No t'adones que, encara que hàgim pogut tirar endavant aquest àpat, ho podem fer millor col·laborant i treballant tots junts? Ningú no és més necessari que els altres, tots hem de complementar-nos per ser veritablement útils.

Això va ser el que va passar aquell dia a la cuina i va fer que tots aprenguessin una important lliçó.

Des de llavors, en aquella casa, mai es va tornar a discutir qui era més o menys important.

Manos Unidas